

1.

Pite egy plédbe burkolózva a tükör elé állt. Tudta, hogy ő áll a tükör előtt, mert az ember tudja, ha a tükörben saját magát nézi, csak az volt a gáz, hogy Petya nem magát látta, hanem az apját.

– Apa...! – intett, miközben a tükörkép visszaintett, és azt mondta, apa. Péter zavartan elvagyorodott. A tükörben az apja is elvagyorodott. Vagyishogy nem az apja, hanem... Illetve az apja, mert az apját látta... Vagyis magát látta, aki most éppen az apja...

És pontosan tudta, hogy ő **MAGA AZ, PETE PÉTER, AKI A PAPÁJA TESTÉBEN ÁLLDOGÁL!** [...]

Péter lassan, négykézláb közeledett az apja ágyához, amikor valami egészen meghökkenítő hang hallatszott. Pite egy kisfiú hangját hallotta az ágy felől. Egy ismerős kisfiú hangját!... A saját hangját. [...]

Dr. Pete Ádám harmincnyolc éves pszichológus és televíziós szerkesztő ágyában egy tizenegy és fél éves gyerek feküdt a takaró alatt. A gyerek a megszólalásig hasonlított Pete Péterre (sőt, még a megszólalás után is), de mégsem Pete Péter volt. [...]

Nem kellett sokat gondolkodnia, hogy rádöbbenjen, mi történt. Értette, ő hogy hebehurgyán elfecsegett esti kívánsága most teljesült, csak nem bírta ésszel felfogni és megérteni, hogyan? [...]

2.

Miközben az iskolában Ádám szorgalmasan gyűjtögette Pitének a jó véleményeket és a jó jegyeket, Pite ijedten téblábolt a televízió épületében. Olyan volt, mint egy elveszett kiskutya a bevásárlóközpontban.

A DéDé TV bejáratánál nem volt gond. Pite felmutatta Ádám fényképes igazolványát a portásoknak, akik nagyot köszöntek, mert ismerték a doktor urat.

– Jó reggelt!

– Jó... jó reggelt! – mondta Pite is.

Csakhogy ezután nem tudta, kiknek kell köszönni. A neveket ismerte, de a nevekhez tartozó arcokat nem. „Ha nem tudod biztosan, hogy ismerős vagy ismeretlen jön veled szembe, akkor inkább köszönj! – javasolta Ádám. – Abból baj nem lehet.”

Pite először egy kövér, fekete emberrel találkozott a lift előtt. Vagyis egy négerrel, de Pite mamája egyszer azt mondta, hogy a néger embereket csak feketének illik nevezni, és ez így helyes. A néger, aki fekete volt, éppen kilépett a liftből.

– Jó reggelt! – mosolygott Petya az idegenre, és még barátilag kaszált is a kezével. A fekete visszahadonászott, aztán meg valami olyasmit hablatyolt, hogy „bagirüveluke gamarindahu”, és a vigyortól fülig ért a szája. Pite szerint így első becslésre is legalább hetven foga volt. A fekete úr aznap reggel érkezett a szudáni tévétől, és el volt ragadtatva attól, hogy őt már itt is ismerik. „Bagirüve” – boksztolt Pite karjába játékosan, és kacagva tovább gurult.

Pite bemenekült a liftbe, és megnyomta a második emelet gombját. Ott volt az apja irodája. [...]

Pite végigsétált a folyosón. Már nem emlékezett pontosan, hol van a szobája. Vagyis Ádám szobája. Na, végre!... Megállt egy ajtó előtt. A névtáblán ez állt: Dr. Pete Ádám szerkesztő. Érdekes!... Amikor utoljára itt járt, valahogy magasabban volt a kilincs... Benyitott. Az íróasztalon papírdossziék heverték. Az asztal mögött kényelmes forgószék állt.

A fal melletti polcokon három televízió és két videómagnó volt. Pite szeme felcsillant. „Hú, de jó! Én most egész nap tévézni fogok! Ha ezt az osztály látná!...” És bekapcsolta a készülékeket. Az egyik tévében rajzfilmeket adtak. Nézte egy darabig. A másikban valami kalandos sorozat ment tengeri kalózokról. Abba is belenézett. Ez tényleg jobb, mint az iskola!... A harmadik készüléken a Dédé TV műsorát lehetett látni. Amikor Pite bekapcsolta, éppen egy mosóporos dobozzal táncolt két nő. Azt énekelték, hogy „Egyszer volt, hol nem volt, szoknyán, blúzon volt egy folt...” [...]

Csörgött a telefon. Pite összeresztette. Őt hívják? De ki? [...] Pite felemelte a kagylót.

– Halló...! – szólt bele óvatosan.

– Na, végre valahára! – hallatszott Ádám gyerekhangja fojtottan. – Már azt hittem, nem vagy ott. Mi a helyzet? Mondd gyorsan, mert becsengetnek!

– Apa! – csillant fel Pite szeme. – Honnan telefonálsz?

– Na, mit gondolsz? – kérdezte Ádám. – A suliból! Elbújtam az udvar végében [...]

– A suliban mi volt?

– Minden oké – mondta Ádám. – Szereztem neked egy ötöst matekból meg történelemből. Este találkozunk! Szia!

– Mi? Hogy? Ötöst? – dadogott Pite, de kattant a telefon. – Apa! Pite akkorát kiáltott, hogy az ablak is beleremegett. Ötös matekból meg töriből? Neki?! Hát ez óriási! Apa ki fogja javítani az összes jegyét! Már csak ezért is megérte átváltozni!...